

Hățișul încâlcit al istoriei

Fragment din *Goredd*, scrierea Părintelui Fargle

Să chibzuim mai întâi la rolul Seraphinei Dombegh în cadrul evenimentelor premergătoare domniei Reginei Glisselda.

La aproape patru decenii de la semnarea istoricului tratat dintre Ardmagarul Comonot și Regina Lavonda cea Măreață, pacea dintre dragoni și oameni era încă periculos de fragilă. În Lavondaville, Fiii Sf. Ogdo propovăduiau la colț de stradă împotriva dragonilor, instigau la revolte și comiteau infracțiuni la adresa saarantrailor. La vremea aceea acești dragoni sub formă umană puteau fi identificați cu ușurință prin clopoței pe care erau obligați să-i poarte; pentru propria lor protecție, în fiecare seară saarantraii și rudele lor asemănătoare unor șopârle, quigutlii, erau închiși în cartierul numit Quighole, dar măsura asta nu făcea decât să-i diferențieze și mai mult de ceilalți. Odată cu apropierea aniversării tratatului de pace – și vizita de stat a Ardmagarului Comonot –, tensiunile au luat amploare.

Tragedia a lovit la două săptămâni înainte de sosirea Ardmagarului. Singurul fiu al Reginei Lavonda, Prințul Rufus, a fost ucis în stilul clasic al dragonilor: decapitat. Capul lui, despre care s-a crezut că a fost mâncat, n-a fost găsit niciodată. Și totuși, oare chiar îl ucisese un dragon sau vina fusese a Fiii Sf. Ogdo, care sperau să ațâțe ura împotriva dragonilor?

În hățișul acestor politici și prejudecăți pășește Seraphina Dombegh, noua asistentă a lui Viridius, compozitorul curții. Cuvântul *monstruozitate* nu mai este în uz, dar pentru că mama ei era dragon, iar tatăl ei, om, exact asta ar fi considerat-o locuitorii Goreddului pe Seraphina: o monstruozitate. Dacă acest secret ar fi ieșit la iveală, ar fi dus la moartea Seraphinei, așa că tatăl ei, ca s-o protejeze, a ținut-o în izolare. Solzii argintii de dragon din jurul taliei și al brațului stâng ar fi putut s-o dea oricând de gol. Indiferent dacă motivul fusese singurătatea sau talentul muzical, și-a asumat un risc uriaș și a părăsit casa tatălui ei pentru a ajunge la Castelul Orison.

Solzii nu erau singura ei problemă. Seraphina era profund tulburată de amintiri materne și de viziunile unor făpturi grotești. Unchiul ei din partea mamei, dragonul Orma, a învățat-o cum să-și creeze în minte o grădină simbolică unde putea să găzduiască aceste ființe stranii; doar îngrijind în fiecare seară această grădină de creaturi grotești împiedica viziunile din a pune stăpânire pe ea.

Cu toate acestea, în preajma înmormântării Prințului Rufus, Seraphina a dat nas în nas cu trei locuitori ai grădinii sale mentale: Doamna Okra Carmine, ambasadoarea din Ninys; un cimpoier samsamez pe nume Lars; și Abdo, un tânăr dansator porfirian. În cele din urmă Seraphina și-a dat seama că acești oameni erau semi-dragoni, asemenea ei, și că nu era singură pe lume. Toți aveau solzi și abilități neobișnuite, mentale sau fizice. Pesemne că lucrul acesta reprezenta totodată o ușurare, cât și o îngrijorare în plus. În definitiv, niciunul dintre ei nu era în siguranță. În special Lars fusese amenințat de nenumărate ori de Josef, Conte de Apsig, fratele lui vitreg care detesta dragonii și era membru al grupării Fiii Sf. Ogdo.

Seraphina ar fi păstrat distanța de intrigile politice dacă n-ar fi fost Orma, unchiul ei. De-a lungul vieții el

îi fusese singurul prieten, învățând-o nu doar cum să-și controleze viziunile, ci îi și dăduse lecții de muzică și o învățase obiceiurile dragonilor. La rândul ei, Seraphina trezise în Orma afecțiunea unui unchi pentru nepoata lui, un sentiment profund considerat inacceptabil printre dragoni. Neiertătorii Cenzori, convinși că Orma era compromis din punct de vedere emoțional, îl vânaseră ani la rând, amenințând să-l trimită înapoi în țara dragonilor, Tanamoot, pentru a-i îndepărta chirurgical amintirile.

După înmormântarea Prințului Rufus, Orma a aflat că tatăl lui, fostul general Imlann – acum în exil – se găsea în Goredd. Credința lui Orma, confirmată și de amintirile materne ale Seraphinei, era că Imlann reprezenta o amenințare la adresa Ardmagarului Comonot, fiind parte din gruparea conspirativă a unor generali nemulțumiți ce-și doreau să distrugă pacea cu Goreddul. Neliniștit din cauza Cenzorilor, Orma nu avea încredere că putea să fie imparțial și lipsit de emoții în privința propriului său tată. I-a cerut Seraphinei să raporteze prezența lui Imlann în fața Prințului Lucian Kiggs, Căpitanul Gărzii Regale. Deși Seraphina ar fi vrut să rămână în anonim, nu putea să refuze cererea iubitului ei unchi.

Vă întrebați oare dacă l-a abordat pe Prințul Lucian Kiggs cu neliniște? Orice persoană în firea ei ar fi făcut la fel. Prințul avea reputația de a fi un anchetator perceptiv și perseverent; dacă exista cineva la curte capabil să-i descopere secretul, cu siguranță el era acea persoană. Totuși, Seraphina se bucura de trei avantaje neprevăzute. În primul rând, el deja o remarcase – într-un mod favorabil, dacă nu intenționat – ca răbdătoarea profesoară de clavecin a verișoarei și logodnicei lui, Prințesa Glisselda. În al doilea rând, Seraphina se găsisse în mod repetat în poziția de a-i ajuta pe curteni să comunice cu dragonii, iar prințul îi era recunoscător pentru intervențiile ei.

În ultimul rând, Prințul Lucian, fiind nepotul din flori al Reginei, nu se simțise niciodată confortabil la curte; în Seraphina a descoperit un intrus asemenea lui, deși nu putea să-și dea seama exact de ce anume.

Prințul a crezut acuzațiile ei la adresa lui Imlann, chiar dacă îi era clar că Seraphina omitea să-i spună anumite lucruri.

Doi cavaleri aflați în exil – Sir Cuthberte și Sir Karal – au venit la palat cu vestea că văzuseră un dragon pus pe rele în provincie. Seraphina bănuia că era vorba despre Imlann. Prințul Lucian Kiggs a însoțit-o în enclava secretă a cavalerilor în speranța că vreunul dintre ei ar fi putut să-l identifice pe dragonul care crea probleme. Bătrânul Sir James și-l amintea pe dragon dintr-o bătălie din urmă cu patru decenii ca fiind generalul Imlann. În timpul vizitei lor, Maurizio, scutierul lui Sir James, le-a făcut o demonstrație a artei marțiale aproape pierdute a dragomachiei. Inventată de însuși Sf. Ogdo, dragomachia îi dăduse cândva Goreddului uneltele necesare să se lupte cu dragonii, dar acum această artă mai era practică de foarte puțini. Seraphina și-a dat seama ce neajutorată ar fi fost omenirea dacă dragonii ar fi încălcat tratatul.

E încă subiect de dezbatere între cărturari dacă Imlann chiar li s-a arătat Seraphinei și Prințului Lucian pe drumul spre casă, sub înfățișarea lui înfiorătoare de dragon plin de solzi și înflăcărat, sau dacă acest episod e doar o legendă spusă în cuvinte frumoase. Însă e clar că Seraphina și Prințul s-au convins că Imlann îl ucisese pe Prințul Rufus. Au început să suspecteze că bătrânul dragon viclean se ascundea la curte sub înfățișare umană. Cu toate acestea Ardmagarul Comonot nu avea urechi să audă avertizările Seraphinei. Ardmagarul, deși fusese coautorul păcii, era arrogant și indiferent, nefiind încă dragonul ce avea să devină peste ani și ani.

Imlann își dădu lovitura în ajunul aniversării tratatului, servindu-i vin otrăvit Prințesei Dionne, mama Prințesei Glisselda. (Deși vinul îi era destinat și lui Comonot, nu există nicio dovadă, contrar afirmațiilor unora dintre colegii mei, că Prințesa Dionne și Comonot aveau o aventură interzisă.) Seraphina și Prințul Lucian au oprit-o pe Prințesa Glisselda din a bea vinul, dar Regina Lavonda nu a fost la fel de norocoasă.

Să fie asta o lecție despre răbdarea dragonilor: Imlann locuise la curte timp de cincisprezece ani, deghizat ca bonă, confidentă și prietenă a Prințesei Glisselda. Seraphina și Prințul Lucian, dându-și seama care e adevărul, l-au confruntat pe Imlann care, imediat după aceea, a răpit-o pe Prințesa Glisselda și a dispărut fără urmă.

Toți semi-dragonii au avut un rol de jucat în prinderea și uciderea lui Imlann: premonițiile Doamnei Okra Carmine i-au ajutat pe Seraphina și pe Prințul Lucian să-l găsească; Lars i-a distras atenția cu cimpoaiele lui, așa încât Prințul Lucian s-o poată salva pe Prințesa Glisselda; iar tânărul Abdo l-a strâns pe Imlann de gât, așa încât acesta să nu poată scuipa flăcări. Seraphina a întârziat evadarea lui Imlann, dezvăluindu-și secretul de a-i fi nepoată și dându-i timp lui Orma să se transforme. Dar vai, Orma nu era pe măsura lui Imlann și a fost grav rănit. Un alt dragon, pe numele ei Eskar – subsecretar de stat la ambasada dragonilor –, l-a învins pe Imlann într-o luptă în zbor, mult deasupra orașului.

Istoria a demonstrat că Imlann era într-adevăr parte dintr-o grupare de generali-dragon determinați să-l răstoarne pe Comonot și să distrugă pacea. În timp ce el făcea ravagii în Goredd, ceilalți puneau la cale o lovitură de stat în Tanamoot, preluând controlul asupra guvernământului dragonilor. Generalii, care mai târziu și-au luat numele de Vechiul Ard, i-au trimis Reginei o scrisoare

în care îl declarau pe Comonot un criminal și-i cereau Goreddului să-l predea fără zăbavă în mâinile lor. Regina Lavonda era slăbită din cauza otrăvii și Prințesa Dionne murise. Prințesa Glisselda, în prima ei acțiune ca Regină, a hotărât că Goreddul n-avea să-l predea pe Comonot ca să răspundă în fața unor acuzații neadevărate și că, dacă era necesar, Goreddul urma să meargă la război pentru a obține pacea.

Dacă istoricului aici de față i se va permite următoarea observație personală: în urmă cu vreo patru decenii, când eram doar un novice la Sf. Prue, am turnat vin la un banchet pe care starețul nostru l-a dat în onoarea Seraphinei, ea însăși o doamnă venerabilă în vârstă de peste o sută zece ani. Încă nu-mi descoperisem vocația istorică – de fapt, cred că ceva din făptura ei mi-a aprins această pasiune –, dar la sfârșitul serii, găsindu-mă în vecinătatea ei, am avut ocazia să-i pun o singură întrebare. Dacă vreți, imaginați-vă ce întrebare i-ați fi pus voi. Eu, vai, eram tânăr și neghiob și ce mi-a ieșit atunci pe gură a fost: „E adevărat că dumneavoastră și Prințul Lucian Kiggs, Raiul să-l aibă în paza lui, v-ați mărturisit dragostea reciprocă chiar dinaintea începerii războiului civil dintre dragoni?”

Ochii ei negri au scăpărat și, pentru o clipă, am avut impresia că zăresc o femeie mult mai tânără în trupul celei bătrâne. Mi-a luat mâna durdulie în mâna ei bătrână și noduroasă, mi-a strâns-o și-a zis: „Prințul Lucian a fost cel mai cinstit și mai demn de respect om pe care l-am cunoscut vreodată, iar asta s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă.”

Aceea a fost o ocazie care ți se ivește o dată-n viață irosită pe tinerețea romantică și necunoscătoare. Și cu toate astea, am crezut atunci și încă mai cred acum că ochii ei

strălucitori mi-au răspuns la întrebare, chiar dacă limba ei refuzase s-o facă.

Eu n-am făcut decât să abordez în treacăt evenimente cărora alți istorici le-au alocat timpul întregii lor cariere ca să le descâlcească. În mintea mea, povestea Seraphinei a început abia când unchiul ei Orma, alături de Eskar – subsecretar de stat –, a fugit încercând să scape de Cenzori, iar Seraphina, în ajunul războiului, a hotărât c-a venit vremea să-i găsească și pe ceilalți locuitori ai grădinii din mintea ei, ceilalți semi-dragoni împrăștiați peste tot prin Ținuturile de Sud și Porfirie. Acestea sunt evenimentele despre care voi vorbi aici.

Prolog

Mi-am venit în fire.

M-am frecat la ochi, uitând că ochiul stâng e vânăt, iar durerea m-a făcut să văd clar ce era în jurul meu. Stăteam pe podeaua de lemn nelustruit din biroul unchiului Orma, adânc în interiorul Conservatorului Sf. Ida, cu numeroase cărți așezate grămezi în jurul meu ca un cuib al înțelepciunii. Un chip care a apărut deasupra mea s-a materializat în nasul coroiat al lui Orma, în ochii lui negri, ochelarii și barba lui. Expresia de pe fața sa arăta mai degrabă curiozitate decât îngrijorare.

Aveam unsprezece ani. Erau luni bune de când Orma mă învăța cum să meditez, dar nu mai intrasem niciodată atât de profund în propria mea minte, nici nu mă simțisem atât de dezorientată la ieșirea din transă.

Mi-a îndesat o cană cu apă sub nas. Am luat-o tremurând și am băut. Nu mi-era sete, dar orice urmă de bunătate pe care mi-o arăta unchiul meu dragon era ceva ce trebuia încurajat.

— Spune-mi cum a fost, Seraphina, m-a îndemnat el, îndreptându-se de spate și împingându-și ochelarii pe nas.

În vocea lui nu se simțea nici căldură, nici nerăbdare. Orma a străbătut camera în doi pași și s-a așezat pe birou, fără să se obosească să dea cărțile la o parte mai întâi.

M-am mișcat pe podeaua tare. Să-mi fi dat o pernă ar fi însemnat să-mi arate mai multă empatie decât ar fi fost în stare un dragon – chiar și în formă umană.

— A funcționat, am spus cu o voce de broască bătrână. Am băut apă cu înghițituri mari și am încercat din nou să vorbesc.

— Mi-am imaginat o dumbravă cu pomi fructiferi și l-am pus pe băiețelul porfirian printre ei.

Orma și-a apropiat degetele lungi în dreptul tunicii gri și s-a uitat fix la mine.

— Și ai putut să-l faci să apară într-o viziune?

— Da. I-am luat mâinile într-ale mele și apoi...

Era dificil să descriu ce a urmat, o senzație îngrozitoare de vertij, ca și cum mintea mea ar fi fost trasă printr-o țevă de evacuare a apei. Mă simțeam prea obosită să-i explic.

— L-am văzut în Porfirie, jucându-se lângă un templu, alergând un cățeluș...

— N-ai simțit durere de cap sau greață? m-a întrerupt Orma, a cărui inimă de dragon nu putea fi înduplecată cu cățeluși.

Am dat din cap să mă asigur.

— Deloc.

— Ai ieșit din viziune cu ușurință?

Punea întrebările de parcă le-ar fi bifat într-o listă.

— Da.

— Tu ai controlat viziunea și nu ea pe tine? (Bifat.) I-ai dat un nume reprezentării simbolice a băiatului, avatarului?

Am simțit cu mi se înroșesc obraji, ceea ce era un lucru prostesc. Orma nu era capabil să râdă de mine.

— L-am numit Liliacul Frugivor.

Orma a dat serios din cap de parcă era cel mai solemn și potrivit nume care a fost inventat vreodată.

— Ce nume le-ai dat celorlalți?

Ne-am uitat fix unul la celălalt. Undeva în biblioteca de dincolo de biroul lui Orma un călugăr-bibliotecar fluiera afon un cântec.

— Trebuia să le dau și celorlalți nume? am întrebat eu ezitând. N-ar trebui să mai treacă puțin timp? Dacă Liliacul Frugivor rămâne în grădina lui specială și nu mă terorizează cu viziuni, atunci, cu siguranță, noi o să...

— Cum te-ai ales cu ochiul ăla vânăt? m-a întrebat Orma uitându-se la mine cu o privire ca de vultur.

Mi-am ținut buzele. Știa prea bine: fusesem cuprinsă de o viziune în timpul lecției de muzică de ieri, căzusem de pe scaun și mă lovisem cu fața de colțul biroului lui.

Cel puțin nu mi-am zdrobit cobza, îmi spusese el în acel moment.

— Se poate întâmpla oricând ca o viziune să te doboare pe stradă și să fii călcată de o căruță, a spus Orma, aplecându-se înainte cu coatele pe genunchi. Nu ai mult timp la dispoziție, decât dacă plănuiești să stai în pat pe termen nelimitat.

Am pus cu grijă cana pe podea, departe de cărțile lui.

— Nu-mi place să-i invit pe toți deodată în mintea mea, am spus. Unele dintre ființele pe care le văd mă sperie foarte rău. E îngrozitor că-mi invadează mintea fără să ceară voie, dar...

— Nu înțelegi mecanismul, a zis Orma pe un ton blând. Dacă aceste creaturi grotești ți-ar invada mintea, atunci celelalte strategii de meditație ale noastre le vor ține departe. De vină e mintea ta: se conectează fără discernământ. Avatarurile pe care le crezi sunt o legătură permanentă cu aceste creaturi, astfel încât mintea ta nu e nevoită să se arunce orbește înainte. Dacă vrei să le vezi, trebuie doar să te îndrepti spre interior.

Nu-mi puteam imagina că mi-aș dori vreodată să vizitez acele creaturi grotești. Brusc mi se părea totul prea mult de suportat. Începusem cu preferata mea, cea mai prietenoasă dintre toate, și mă simțeam epuizată. Ochii mi s-au împăienjenit din nou; mi l-am șters pe cel sănătos

cu mâneca, rușinată că mărimam în fața unchiului meu dragon.

M-a privit, cu capul ușor înclinat ca al unei păsări.

— Nu ești neajutorată, Seraphina. Ești... de ce nu este „de nădejde“ antonimul lui „neajutorat“?

Părea cu adevărat încurcat de această întrebare încât am răs, în ciuda faptului că eram tristă.

— Dar cum să fac? am întrebat. Liliacul Frugivor era evident: mereu se cațără în copaci. Cred că melcul acela de mlaștină poate să se tăvălească în noroi și o să-l pun pe bărbatul sălbatic în peșteră. Dar ce fac cu ceilalți? Ce fel de grădină să creez ca să-i cuprindă pe toți?

Orma și-a scărpinat barba falsă; deseori părea să-l irite.

— Știi care e problema cu religia ta? a întrebat el.

Am clipit la el, încercând să-mi dau seama ce legătură avea una cu cealaltă.

— Nu există un adevărat mit al creației, a spus el. Sfinții voștri au apărut acum șase sau șapte sute de ani și i-au alungat pe păgânii care, aș putea să adaug, aveau un mit numai bun centrat în jurul soarelui și al unei femele bour. Dar, nu știu de ce, Sfinții voștri nu s-au obosit să creeze o poveste despre creație.

Și-a șters ochelarii cu tivul tunicii.

— Cunoști mitul porfirian al creației?

M-am uitat fix la el cu o privire hotărâtă.

— Din păcate, profesorul meu ocolește teologia porfiriană.

El era profesorul meu în perioada aia.

Orma a ignorat comentariul meu ironic.

— Este tolerabil de scurt. Zeii gemeni, Nevoia și Destinul, mergeau printre stele. Ceea ce trebuia să fie era; ceea ce era posibil să fie era uneori.

Am așteptat continuarea, dar se pare că asta era tot.

— Îmi place mitul ăsta, a spus el mai departe. Corespunde cu legile naturii, mai puțin unde se vorbește despre zei.

M-am încruntat, încercând să înțeleg de ce-mi spunea asta.

— Așa crezi că ar trebui să creez și restul grădinii? am spus eu la întâmplare. Să merg prin mintea mea asemeni unui zeu?

— Nu e blasfemie, a zis el, punându-și din nou ochelarii la ochi și uitându-se la mine ca o bufniță. E o metaforă, ca orice crezi în minte. Este permis să fii zeul propriilor tale metafore.

— Zeii nu sunt neajutorați, am spus cu mai mult curaj în glas decât simțeam.

— Seraphina nu e neajutorată, a zis Orma solemn. Această grădină va fi zidul tău de apărare. Te va ține în siguranță.

— Mi-aș dori să pot crede asta, am zis eu, din nou cu o voce ca de broască.

— Probabil te-ar ajuta dacă ai crede. Capacitatea creierului uman de a crede produce efecte interesante neurochimice în...

I-am ignorat prelegerea, mi-am îndreptat spatele și m-am așezat cu genunchii depărtați și cu mâinile pe ei. Închizând ochii, am început să respir din ce în ce mai adânc și mai rar.

M-am cufundat în cealaltă lume a mea.